

Mei erschdes Enkelsche

Do leid's in da Wieh, die Eischelscher zu.
Ma mennd, es dächt läschele schunn.
Es kummt vunn weit här, braucht dringend Ruh.
Sei erschder Läwenskampf hat's gewunn.

Jetzt bischd du dehemm, hie bei uns im Haus.
Mir sinn froh mit dir – allegaa.
Du klääni, goldischi, sießi Maus
haschd Eldre, Großeldre unn e Urahne sogaa.

Jetzt blinzeld's, macht's Meilsche e bissje uff,
als wollt's ma Antwort schunn genn.
Na, donn schwätz mol, isch waade jo druff.
Gelle, dodezu bischde doch noch ze klään.

Mir zwei, das honn isch im Geschpier,
werre uns gudd mitenonner vaschdehn.
Isch werre aach, das vaschpresch isch dir,
schpäder vill mit dir schpaziere gehn.

Isch hugge disch ins Scheesje rinn,
kudschiere mit dir los
in de Paak, wo noch viel onnere Kinna sinn,
vunn klään ohn bis gonz groß.

Die kläänschde schpiele middem Schibbsche im Sond,
die greeßere schaugele enunner unn enuff.
Die Omas gugge iwwer de Brillerond.
Unn passe uff die Gesellschaft uff.

Sie schproche, schdrigge, awwer sinn uff da Hut,
dass die klään Baggaasch aach aadisch is unn brav,
dass kääns dem onnere zelääds ebbes duud.
Uffem Hemmwäh krien se donn ebbes kaaf:

E Ludscha odda Bäredregg, wenn's warm is aach e Eis.
Donn dräde mir longsom de Rickwäsch ohn,
denn du wirschd mied unn isch honn heiß,
weil isch jo schiewe dei Scheesewohn.

Dehemm huggd die Mamme disch in die Bitt;
Jetzt wirschd ordendlich gebuddeld du.
Unn haschd du donn die Breische kritt,
falle ball die Guggelscher zu.

Donn leischde endlich im Bettsche drin,
so rosisch unn zaat dei klään Gesischd.
De Teddy im Arm, so schlofschd du in.
Ma sitt, wie ringsrum zufriede du bischd.

Isch bleiwe e Zeitlong noch bei dir hugge,
mei Hänn leiye mied im Schoß.
So kinnd isch imma, imma noh dir gugge.
Awwer ach, wie ball schunn wirschd du groß.

Do sitz isch jetzt, die Fingere gefalt im Geere,
sohn isch unserm Herrgott dankescheen.
Er meeschd uns doch noch oft bescheere
Daache wie heit – so wunnascheen!

Widder bidd isch in meim schdille Gebät,
dasser uff disch gudd uff soll passe,
so wie isch's imma unn ewisch gäär däht.
Awwer äämol muss isch disch valasse.

Jetzt schlof nur gudd, mei Schatz, bis morje
widde e neier heller Dah beginnt.
Haschd noch kenn Kummer unn kenn Sorje,
bischd noch e kläänes unschullisches Kind.